

Να φτιάξουμε «Φροντιστήρια Ελληνισμού».

Γράφει ο Δημήτρης Νατσιός.

Ό,τι και να γράφουμε τόπο δεν πιάνει. Γι' αυτό καλύτερα να στραφούμε στις πατραγαθίες και δη στο «άγιο βήμα» της ιστορίας μας, την Αγιασμένη Επανάσταση του '21. Από εκεί πρέπει να πιάσουμε το νήμα... Παρηγορία και θάρρος. Μοσχοβολούν τα καριοφίλια και τα πετραχήλια. Να αρχίσει να βροντολαλεί και πάλι στην καρδιά του Ελληνισμού το μπαρούτι του Εικοσιένα, τώρα που πολλά «θερία πολεμούν να μας φάνε»...

Όταν έφτασε στην γυναίκα του Μάρκου Μπότσαρη, το πικρό μαντάτο για τον ηρωικό θάνατο του άνδρα της, έτυχε να χτενίζει τον γιο της, τον Δημήτριο, αγόρι έντεκα ετών. Άρχισε να μοιρολογεί. Ο μικρός Σουλιώτης δεν την άφηνε να κλαίει. Ο πατέρας, της έλεγε, σκοτώθηκε για την πατρίδα και η ψυχή του θα πάει στον παράδεισο. Μην κλαις! Να μην φορέσεις μαύρα και να με αφήσεις να πάω στον θείο μου, (τον Νότη Μπότσαρη), να πολεμήσω μαζί του. Να μου δώσεις άρματα και άλογο, μπορώ να τα κρατώ. Θέλω να πάρω εκδίκηση για το αίμα του πατέρα μου...

Όσοι αγαπούν την πατρίδα μας, αυτό το «πέτρινο ακρωτήριο στη Μεσόγειο, που δεν έχει άλλο αγαθό παρά τους αγώνες του λαού της, την θάλασσα και το φως του ήλιου» (Σεφέρης), θλίβονται και πικραίνονται για το τωρινό κατόντημά της.

Τα συμπτώματα της παρακμής είναι εμφανέστατα. Κράτος – ζήτουλας της οικουμένης, τετρομαγμένο και δανειοσυντήρητο. Πολίτες, ένας ολόκληρος λαός, πανικοβλημένοι, απογοητευμένοι και, το χειρότερο, που δεν σέβονται, δεν συμπονούν, δεν αγαπούν την πατρίδα τους. Σεργιανίζουν οι Τούρκοι στο Αιγαίο, μαγαρίζουν τα αίματα του Κανάρη και απαντάμε με απειλή κυρώσεων, που θα λάβουν οι Ευρωπαίοι, τους οποίους γονυπετώ εκλιπαρούμε. Και δεν το κάνουν, γιατί ξέρουν ότι μας κυβερνούν προσκυνημένοι. Και ο πολύς λαός, το ασκέρι, ξεφυσά με ανακούφιση. Πήραμε παράταση. Τα πάρτι στην Μύκονο, στην παραλιακή των Αθηνών, θα συνεχιστούν. Το ξεφάντωμα δεν θα αναβληθεί...

Ταυτίζουν οι μελλοθάνατοι γλεντοκόποι την πατρίδα, με το κράτος της μίζας, της αναξιοκρατίας, του σαλταδορισμού, της τεμπελιάς, της αργομισθίας. Είναι τέτοιο σίγουρα, φρόντισαν γι' αυτό οι ανθυπομετριοτήτες που το κυβέρνησαν και το κυβερνούν, που αντί να αναδείξουν και να καλλιεργήσουν τα προτερήματα του λαού, ξέβρασαν τα ελαττώματά του.

Όμως άλλο είναι η πατρίδα μας. Είναι ο τόπος των πατέρων μας, είμαστε γραμμένοι στα μητρώα της, της ανήκουμε, δεν μας ανήκει. Είμαστε παιδιά της και κανένα παιδί δεν απαρνιέται την μάνα του, γιατί έτυχε να πέσει, (οι γέροντες γονείς πέφτουν, αλλά δεν ξεπέφτουν), να χάσει τα πλούτη της, τα φτερά της τα πρωτινά, τα μεγάλα.

Ο γιος του αθάνατου Μάρκου Μπότσαρη, ο Δημήτριος, δεν κλαίει, δεν οδύρεται. Όχι. Γυρεύει άρματα για «γδικιωμό», να πάρει το αίμα του πατέρα του πίσω. Καμαρώνει που σκοτώθηκε ο πατέρας του για την πατρίδα και παρηγοριέται που θα πάει στον παράδεισο. Ομολογία πίστεως και φιλοπατρία αταλάντευτη. Ποιος του τα έμαθε; Γονιοί και δάσκαλοι του δίδαξαν παιδεία...σουλιώτικη. Γράμματα αντίστασης, γράμματα ελευθερίας.

Σε έναν ωραίο, παλιό τόμο με τίτλο «Μνήμη Σουλίου», έργο του 1971, περιέχεται μια ομιλία του Γ. Αθανασιάδη, το 1957, αφιερωμένη στον αγέρωχο πολέμαρχο του Σουλίου, Νότη Μπότσαρη, τον αρχηγό της Φρουράς του Μεσοογγίου. Διαβάζω στον επίλογο του κειμένου:

«Η προβολή ενώπιον των νεωτέρων γενεών του Έθνους ιστορικών προσωπικοτήτων της ολκής του Νότη Μπότσαρη αποτελεί το καλύτερο δίδαγμα για την διάπλαση του χαρακτήρος των». (σελ. 197). Σωστά. Με τους Μποτσαραίους διαπλάθεις χαρακτήρα και όχι με την «Σόνια» την γάτα που αποτελεί πρότυπο ηρωϊσμού στα βιβλία Γλώσσας του Δημοτικού. (Β' τεύχος, Γλώσσα Στ' Δημοτικού, σελ. 62). Η Παιδεία μας είναι βαριά και θέλει γερά χέρια για να την κρατήσεις. Αυτό δεν το καταλαβαίνουν. Με τις γάτες και με κείμενα που υμνούν την ηττοπάθεια, δεν μορφώνεις «γερούς» Έλληνες, αλλά γερασμένους καλοπερασάκηδες.

Δύο μόνο επεισόδια θα αναφέρουμε από την ζωή του ένδοξου καπετάνιου. Τον Απρίλιο του 1804 στο Μοναστήρι του Σέλτσου, έγινε ο ξακουσμένος «χαλασμός των Μποτσαραίων». Σκοτώθηκαν πολλοί, μεταξύ αυτών και η περίφημη κόρη του Νότη, Λένω (Ελένη) Μπότσαρη. Διαβάζω: «Ο Νότης κείται στο πεδίο της μάχης, διάτρητος από τις πληγές πνιγμένος στο αίμα κατάμαυρος από το μπαρούτι. Εφτά πληγές είχε και την σοβαρότερη στο δεξί μάτι. Την ώρα εκείνη η κόρη του η Λένω, λεβεντοκόριτσο 22 χρονών, λυγερή, ξανθή, ήρθε μετά τον ηρωικό θάνατο του θείου της Νίκηζα, με τον οποίο συμπολεμούσε, και βρήκε τον πατέρα της μισοπεθαμένο. Με το ματωμένο γιαταγάνι στο χέρι, έσκυψε και τον ρώτησε:

-Τι να κάνω πατέρα;

Παιδί μου ήρθε η ώρα σου. Σκοτώσου! Της αποκρίθηκε ψιθυριστά». Χίμηξε η Λένω με το γιαταγάνι, αναμέρισε τους εχθρούς και πνίγηκε στον Αχελώο, για να μην την μαγαρίσουν, κατά το “λαμπρό” τους συνήθειο, οι αντίχριστοι Μωχαμετάνοι.

Παρελαύνουν οι υπουργοί στο «Παιδείας». Έρχονται και παρέρχονται. Και το μόνο που απομένει είναι η σκιά τους, το σκοτάδι που παραλαμβάνουν, το παραδίδουν στον διάδοχό τους. Ο ένας χειρότερος από τον άλλο. Αν είχαν φρόνιμα ελληνικό θα καθιέρωναν τα «σουλιώτικα γράμματα».

Σουλιώτικα γράμματα είναι να επαναφέρεις στους τοίχους των σχολείων τα κάδρα των ηρώων του Εικοσιένα, τώρα που θα γιορτάσουμε τα 200 χρόνια από την Παλιγγενεσία.

Σουλιώτικη παιδεία είναι να ετοιμάσεις Ανθολόγιο για το δημοτικό σχολείο, όπου θα περιέχονται λόγια και επεισόδια των αγωνιστών, σαν αυτά που προανέφερα.

Σουλιώτικα γράμματα είναι να διδάξεις στα παιδιά την κολοκοτρωναίικη εθνική διδαχή: «Όταν επιάσαμε τα άρματα είπαμε πρώτα υπέρ Πίστεως και έπειτα υπέρ Πατρίδος».

Και εφόσον το κράτος είναι αιχμάλωτο και βασιλεύει το «ψευτορωμαίικο», παιδεία για Ελληνόπουλα που θα σκέφτονται και θα πράττουν όπως ο γιος του Μάρκου Μπότσαρη ή του Μιχαήλ Μελά και του Πιερή Αυξεντίου, κατορθώνεις, αν ιδρύσεις «Φροντιστήρια Ελληνισμού», όπου θα διδάσκονται τα τιμαλφή της Γλώσσας, της Ιστορίας και της Ορθοδοξίας. Για παιδιά Δημοτικού, με δασκάλους που δεν «παρουσιάζουν συμπτώματα» αφιλοπατρίας και εκκλησιομαχίας, αλλά είναι υγιείς, με «ψυχή και Χριστό». Δίπλα στα φροντιστήρια αγγλικών και γερμανικών, να ανοίξουν και τα, επαναλαμβάνω, «Φροντιστήρια Ελληνισμού». Διότι, μας κανοναρχεί ο Ρήγας, «εκ των γραμμάτων γεννάται η προκοπή με την οποία λάμπουν τα ελεύθερα έθνη». Αλλά ποιων γραμμάτων; Του Σουλίου, της Μάνης, των Σφακίων, της Πίνδου, του Μαχαιρά και του Άθω...

**Δημήτρης Νατσιός.
δάσκαλος-Κιλκίς Μέλος ΙΗΑ.**

Τα άρθρα που δημοσιεύονται στην ιστοσελίδα του ΙΗΑ εκφράζουν αποκλειστικά τους συγγραφείς – μέλη του ΙΗΑ. Η ιστοσελίδα του ΙΗΑ δεν λογοκρίνει, ούτε επεμβαίνει σε άρθρα – κείμενα των μελών του ΙΗΑ.

Πηγή : <http://www.antibaro.gr/>